

drivelse i, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds har villet lægge i det, som Udvalgets Flertal har sagt. Vi have ikke sagt, at Noget som helst skal dokumenteres. Der skal ikke føres Attester og Bevisligheder, der er ikke Tale om nogen Doktorattest, som det ærede Medlem var saa god at tale om; Eligt er der slet ikke Tale om. Men naar et Medlem ønsker Thingets Tilladelse til en Orlov, der er længere end den, hvortil han ikke behøver Thingets Tilladelse; da maa man ogsaa erkjende, at Fraværelsens Grund og Aarsag ikke er givet fuldt ved en Udtalelse af det paagjældende Medlem om hans personlige Ekjøn om; hvad der er nødvendigt for ham, men han maa angive selve den Grund, der fører ham til at begjære Orlov, som det da bliver Thingets Sag at bedømme. Thinget maa da afgjøre, om den anførte Grund er en saadan, at den er tilstrækkelig for ham til at ønske Orlov. Der staar ikke, at den Paagjældende paa nogen Maade skal dokumentere, at den Grund, han anfører, er rigtig, men det, vi sige, er blot, at fordi den Vedkommende anfører ganske i Almindelighed, at der er indtraadt en Forhindring, som, efter hvad han finder, gjør ham det nødvendigt at være fraværende fra Thinget, derfor er Thinget slet ikke sat i den Stilling, at det ganske i Almindelighed kan afgjøre, at Orloven er nødvendig. Naar et Medlem opgiver en af de Forhindringer, som der her er givet flere Exempler paa, f. Ex. Sygdom, Fraværelse paa Grund af Familieforhold eller Tjenesteforretninger, saa er Thinget sat i Stand til at afgjøre, om den anførte Grund er tilstrækkelig, men naar han ganske i Almindelighed anfører: Forhindringer, som jeg anser for nødvendige, saa kan Thinget slet ikke se, om der foreligger en Nødvendighed, som almindelig maa anerkjendes, eller om der blot foreligger et subjektivt Ekjøn om en formentlig Nødvendighed. Det, Udvalget forlanger, er altsaa, at istedetfor at sige: „Forhindringer, som jeg anser for nødvendige“, skal den Paagjældende anføre: de og de Forhindringer, som jeg anser for nødvendige. Det ærede Mindretal gaar da heller ikke nær saa vidt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te

Valgkreds; thi Mindretallet siger dog ikke Andet, end at en Nøgtdagsmand i Reglen bør troes paa sit Ord, hvorimod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds siger, at i alle mulige Tilfælde bør han troes. Det ærede Mindretal siger altsaa: i Reglen og der kan selvfølgelig være Undtagelser, men hvorledes skulle vi sættes i Stand til at gøre Undtagelser, hvor saadanne skulle gøres, uden at vi faae de Oplysninger, som Flertallet forlanger? Ja, det er sagt her, at vi her bør have saamegen Tillid til hverandre, at vi anse hverandre for ærlige Mænd, men Flertallet har ikke givet den fjerneste Anledning til denne Uttring. Det er, hvad jeg har sagt, og det er Noget, der viser sig ved mange Leiligheder: Her er Spørgsmaal om, hvad der er nødvendigt, og vi tro da det ærede Medlem paa hans Ord, naar han siger, at den Forhindring, han har, er nødvendig for ham; vi sige ikke, at han ikke anser det for nødvendigt, men vi sige, at, for at vi kunne prøve, om den er nødvendig, maa vi kjende den, og vi kaste ikke derved den fjerneste Skygge paa dette ærede Medlem eller paa nogen Anden i samme Stilling som han. Vi tro ikke, at han ikke finder nødvendigt, hvad han kalder nødvendigt, men vi sige, at naar Thinget skal give sit Samtykke efter Forretningsordenen, saa maa det ogsaa have Leilighed til at bedømme om, hvorvidt det for sit Vedkommende finder nødvendigt, hvad det ærede Medlem finder nødvendigt. Dette er jo Noget, som sker hver Dag. Vi tvivle ikke om hinandens Ærlighed, men vi tvivle om, at vi se paa Sagerne paa samme Maade, og derfor ville vi have dem undersøgte for at se, om vi kunne blive enige med andre ærede Medlemmer i den samme Betragtning af Sagerne. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds kom med en Antydning, som det undrede mig, at han paa sit høje Stade i Intelligents og Dannelses vilde komme med. Han søgte nemlig at give det Udseende af, som om det kunde tænkes, at der hos Flertallet havde været en Slags Tanke om Straf for den Paagjældendes Stilling i en anden Sag, der er den foreliggende aldeles vedkommende, saa at det altsaa kunde være en Straf, Flertallet her tænkte paa